

Dos periodistes d'abans de la guerra a Lleida

És l'autor del llibret "Els verbs catalans conjugats" i ja n'ha venut més de 400.000 exemplars. Ara s'està al seu pis de la plaça Urquinaona, a Barcelona, però la seva vida ha estat la de Lleida fins a la guerra civil i la d'un exiliat una colla de temps. Fou periodista a diaris i revistes dels anys 30.

Joan Baptista Xuriguera fou periodista de "El País" l'any 1929 a Lleida.

De "El País" al vespertí "Combat"

Joan Baptista Xuriguera acabarà aquesta primavera una sèrie de les seves memòries

Ramon Badia
Nascut fa 78 anys a Menàrguens, Joan Baptista Xuriguera viu a Barcelona i encara va cada dia, de 10 a 2 del migdia al servei de correcció i traducció en català de l'Ajuntament. Està jubilat, però encara escriu al seu pis situat enmig de brogit de la plaça Urquinaona. Lluny de la seva Noguera natal i de la Lleida d'abans de la guerra. Sa mare era la conserge del Liceu escolar i son pare va entrar a treballar a la Paeria a primers de segle.

Des del 28 fins a la guerra, Xuriguera va ser un motor en la vida política i cultural de Lleida, sempre al costat del seu amic Alfred Perenya. Col·labora amb la revista quinzenal "Lleida". Fa de periodista al diari "El País". "Cobrava sis duros al mes i cada dos dies sortia a portada i a dues columnes un article meu sobre l'actualitat a la ciutat. Jo signava amb el pseudònim de Tirant la Blanc, però generalment no parlava ni de les lluites polítiques ni de religió".

Els primers llibres que llegeix

Joan Baptista Xuriguera són els que porta a casa el seu germà Ramon que fa de lector al poeta Magí Morera, vell i amb una vista dèbil. Ramon Xuriguera marxa cap a París, però Joan Baptista es queda a Lleida. Sempre vinculat a les activitats del casal de Joventut Republicana, treballa com a redactor a "La Jornada", el periòdic dels republicans, a la vora de Josep Lladonosa.

Recordo que ens banyàvem al riu, aigües avall de la ciutat, a

les Barques del Tòfol. La vida era alegre i trepidant. Vaig aplegar 200 joves que ens van constituir en una Agrupació, dins del casal de Joventut, per fer sardanes i actes de caire catalanista". Continua col·laborant a totes les publicacions de la ciutat, "revistes tant de dretes com d'esquerreres", mentre treballa a l'Ajuntament de Lleida, al Negociat de Foment.

El diari "Combat"

L'any 1936, però serà decisiu.

D'una banda dirigeix el diari "Combat", una publicació que els venedors de premsa ofereixen a crits pels carrers a mitja tarda cada dia. És un periòdic del Bloc Lleidatà Obrer i Camperol (BLOC). "Vaig estar amb el BLOC perquè és el que hi havia aleshores, jo hi feia els editorials i portava la direcció del diari". També és el moment en què entra com a regidor a l'Ajuntament de Lleida.

Es el regidor de Cultura, en uns moments de guerra, i no

mena el canonge catalanista mossèn Llorens per a un càrrec de professor de música al conservatori municipal. L'Alcalde, Lorenzo Páramo, ha de marxar unes setmanes a València i Joan Baptista Xuriguera fa de batlle. "He de parar els peus a una columna d'anarquistes que arriben a Lleida procedents de Barcelona. Van cap al front i volen destruir totes les creus del cementiri. Els hi dic que deixin els morts tranquils que les creus no fan mal a ningú".

També és l'any que es casa: el "Baptista" de Menàrguens amb la "Lola" Solà, de Balaguer. Som al 17 de desembre de 1936 i s'encarrega de la cerimònia el jutge municipal Josep Almacelles. La guerra avança i el matrimoni ha d'acabar fugint a França. Comença un exili que durarà gairebé dotze anys en una ciutat del centre de França, Montauban. "Teniem una sola cambra, petita, i la meua dona em va col·locar unes fustes amb una llum, en un racó, i és allí on jo escrivia després de fer les classes en un col·legi".

Passa a la pag. següent

Franco va ser uns mesos a Lleida

R.B.
"Franco va venir a Lleida a primers de segle i hi va passar uns mesos com a jove militar a les casernes de la ciutat. Fins i tot va festejar amb una noia que estava en una cansaladeria que aleshores hi havia al xamfrà entre el carrer Major i el carrer de Cavallers, on al lloc de l'actual

llibreria Urriza", explica Joan Baptista Xuriguera. Durant el primer terç del segle XX, "Lleida era una ciutat que produïa molta atracció entre els forasters. Qualsevol que hi arribés, finalment s'hi quedava".

A l'hivern "passejàvem pel carrer Major. A les 9 del vespre fèiem l'última volta i cap a

sopar. A l'estiu les passejades eren a la Banqueta i als Camps Elisis. La ciutat tenia aleshores molt poder, per les conferències i l'activitat cultural. L'Alfred Perenya era conscient que durant la dictadura havíem perdut una generació per a la causa del catalanisme i la cultura. Calia que això no tornés a passar".